

[Hans Conrad Koefoed.]

brugbarhed som vurderingsgrundlag og erkender, at et retfærdigt skattegrundlag, som vi formentlig alle tilstræber, kun kan opnås gennem en vurdering af ejendommenes brugsværdi og afkastningsevne. Vi mener, det er det rigtigste, at dette i loven siges lige ud, og har derfor fremsat forslaget, som jeg på forslagsstillernes vegne anbefaler til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om efterforskning og indvinding af råstoffer i kongeriget Danmarks undergrund.

Valgt blev: *M. Larsen, Victor Gram, Hækkerup, Busch-Jensen, Holger Larsen, Lars M. Olsen, Elgaard, From, Per Federspiel, Jørgen Gram, Einar Simonsen, Boeck-Hansen, Poul Claussen, Kristian Nygaard og Aksel Larsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1950—51 m. v.

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere, fordi de trods deres på forskellig vis stærkt kritiske indlæg i går er villige til at forhandle i et udvalg om de forelagte forslag. Til gengæld må jeg vel så have lov til at håbe på en mulighed for at samle partierne om et resultat, som også regeringen kan acceptere. Trods den konservative, nyvundne selvsikkerhed og retsforbundets nyforgyldte gammelliberalisme har vi jo at gøre med en barsk virkelighed, hvis vanskeligheder skal klares. Det må jo under de nærmere forhandlinger vise sig, om der trods alle modsætninger findes en vej frem. Da der indtil nu kun foreligger een af de sædvanlige dagsordener, nemlig den kommunistiske, medens retsforbundet — sikkert i dyb forståelse af situationens alvor — undtagelsesvis har holdt sig tilbage, må man vel kunne regne med et fornuftigt samlet resultat.

Jeg skal da herefter gøre nogle bemærkninger til de ærede ordføreres indlæg.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen brugte det udtryk, at regeringen hutler sig frem, og han hævdede, at der var ingen linie, som viser vej fremefter. Jeg synes, at anvendelsen af sådanne udtryk kan betegnes som utidig flothed med ordene. Hvis det var i mit parti, en fremstående politiker, en tidligere minister, stod frem og måtte erklære sig uenig med partiets linie, ville jeg ikke vove at sige om andre, at de huttede sig frem. Iøvrigt forekommer det mig, at disse udtryk står meget ejendommeligt til den senere appel til vort parti om at forstå, at vi ikke som mindretalsregering måtte følge snævre socialistiske baner. Hvordan i alverden skulle vi kunne det — vi, som har 57 mandater i dette ting, og som fremsætter et skatte- og afgiftskompleks, der stort set stemmer overens med det, vi vedtog i tinget for et år siden?

Det ærede medlem fastslår endvidere, at det er de økonomiske resultater, som blev opnået under venstres regering, vi har høstet fordelene af, og at vanskelighederne nu skyldes vor økonomiske politik. Ærlig talt — kan den slags bemærkninger ikke overlades til de mindre veludrustede på småmøderne rundt i landet? Det har jo ikke været i den nuværende regerings tanker at benægte virkningerne af Marshallhjælpen og de gode høstår, som først kom efter venstre regeringens afgang. Men det ærede medlem kan dog vel ikke se bort fra devaluering, liberalisering og iøvrigt den almindelige vending i den økonomiske udvikling, som jeg nævnte i min fremsættelsestale. Jeg er sikker på, at det umuligt kan være det ærede medlems tanke at ville tage æren til sig og den foregående regering for den gunstige udvikling, som er sket i vor regerings tid, og give os ansvaret for de mindre gunstige tegn og tendenser. Den slags kan man vist overlade til den billige agitation ude i landet.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller var næsten borgmestoral i sin værdighed, da han indledede med at mene, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var nedkommet for tidligt med sine politiske betragtninger. Må jeg sige, at jeg forstår det ærede medlems glæde over den konservative fremgang og navnlig da over hans store sejr på Frederiksberg. Glæden er vel større, fordi der her er tale om en relativt sjælden oplevelse for det ærede medlem og hans parti. Jeg håber imidlertid, at det ærede medlem ikke vil lægge sig for stærkt fast i sin flertalstyngede, borgmestorale